

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Πέμπτην, 23^{ην} Ὀκτωβρίου/5^{ην} Νοεμβρίου 2020, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Κατά τήν ἐορτήν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ὅλη, ἰδίᾳ ὅμως ἡ τῶν Ἱεροσολύμων, ἀναμιμνήσκεται τόν ἅγιον Ἰάκωβον ὡς τόν υἱόν Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος καί ἀδελφόν τοῦ Κυρίου, Ἀδελφόθεον κατά τόν νόμον, –*”οἱ ἀδελφοί Αὐτοῦ Ἰάκωβος καί Ἰωσῆς καί Συμεών καί Ἰούδας”*, (Ματθ. 13,55-56), χειροτονηθέντα ὑπ’ Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καί ἐγκατασταθέντα ὡς πρῶτον Ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, *«Ὁ τοῦ Πατρὸς μονογενὴς Θεὸς Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ’ ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰάκωβε θεσπέσιε, πρῶτόν σε ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα καί Διδάσκαλον, καί πιστόν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν»*, λέγει το τροπάριον περὶ τούτου. Ἐπειτα ἀναμιμνήσκεται αὐτόν καί ὡς συγγραφέα τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπιστολῆς εἰς τήν Καινὴν Διαθήκην καί ὡς Πρόεδρον τῆς Α΄ Ἀποστολικῆς Συνόδου εἰς Ἱερουσαλὴμ τό ἔτος 49 μ.Χ. καί διαδραματίσαντα σημαντικόν ρόλον (Πράξ. 15,13) εἰς τήν ἀπόφασιν αὐτῆς, ὅτι καί τὰ ἔθνη γίνονται δεκτά εἰς τήν Ἐκκλησίαν ἄνευ περιτομῆς καί διὰ τῆς τηρήσεως τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου, μόνον εἰς τήν ἀπαγόρευσιν τῆς πορνείας, τῆς βρώσεως αἵματος, πνικτοῦ ζώου καί εἰδωλοθύτων, (Πράξ. 15,20). Τόν Ἅγιον Ἰάκωβον τόν Ἀδελφόθεον, συμφώνως καί πρὸς μαρτυρίαν τοῦ Ἰωσήπου, κατεκρήμνισαν οἱ Ἰουδαῖοι ἀπό τοῦ πτερυγίου τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἐπειδὴ ὠμολόγησε τόν Ἰησοῦν ὡς τόν Χριστόν.

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἰακώβου ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς τόν ἱερόν αὐτοῦ Ναόν, τόν μεταξύ τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως δι’ Ἑσπερινοῦ ἀφ’ ἐσπέρας καί θείας Λειτουργίας τήν πρωΐαν, τῆς ὁποίας προεξήρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιγραμματέως, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, τοῦ Ἀντιπροσώπου τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς εἰς Ἱεροσόλυμα (MISSIA) Ἀρχιμανδρίτου Δομετιανοῦ, τοῦ Ἀρχidiaκόνου Μάρκου καί τῶν ἐφημερίων τοῦ Ναοῦ π. Φάραχ / Χαραλάμπους Μπαντούρ καί π. Χάδερ / Γεωργίου Μπαράμκη καί τοῦ Πρεσβυτέρου Συμεών ἐκ Ναζαρέτ, ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου Συμεών, Γραμματέως τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου δεξιὰ ἐλληνιστί καί τοῦ κ. Ριμόν Κάμαρ ἀριστερά ἀραβιστί, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησε διὰ τοῦ κάτωθι κηρύγματος Αὐτοῦ :

«Ἐγγίσατε τῷ Θεῷ καί ἐγγιεῖ ὑμῖν. Καθαρίσατε χεῖρας ἀμαρτωλοί καί ἀγνίστατε καρδίας δίψυχοι... ταπεινώθητε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καί ὑψώσει ὑμᾶς», (Ἰακ. 4,8-10), κηρύττει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ φερωνύμῳ τούτῳ Ναῶ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἵνα εὐχαριστιακῶς μεγαλύνωμεν τὴν ἐόρτιον μνήμην τοῦ πρωτοθρόνου Ἱεράρχου τῶν Ἱεροσολύμων, τοῦ θεοῦ κήρυκος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κληθέντος Δικαίου καὶ Ἀδελφοθέου.

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἀποστόλου Παύλου, ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ἐθεωρεῖτο «στῦλος τῆς Ἐκκλησίας», (Γαλ. 2,9), ἀλλὰ καὶ διδάσκαλος μεγάλου κύρους, ὡς καταδείκνυται ἐν τῇ Καθολικῇ αὐτοῦ ἐπιστολῇ (Ἰακ. 3,1). «Μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, ἀδελφοί μου, εἰδότες ὅτι μεῖζον κρίμα ληψόμεθα», (Ἰακ. 3,1).

«Ἐγγίσατε τῷ θεῷ καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν» (Ἰακ. 4,8). Πλησιάσατε εἰς τὸν θεόν καὶ θά πλησιάσῃ καὶ ὁ θεός εἰς ἐσᾶς, παραγγέλλει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος, ἀκούων προφανῶς εἰς τὴν προτροπὴν τοῦ Κυρίου λέγοντος: «ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν, διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν», (Λουκ. 21, 28). Ἀναθαρρήσατε, διότι πλησιάζει ἡ ἀπολύτρωσις καὶ τελεία ἀπαλλαγὴ σας ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ παρόντος βίου.

Ὦντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ζῶμεν εἰς καιρούς, οἱ ὅποιοι ἀπαιτοῦν ἐπειγόντως τὴν ἀσκησιν τῶν καλῶν ἐν Χριστῷ ἔργων καὶ πράξεων ἡμῶν κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον λέγοντα: «Καὶ τοῦτο, εἰδότες τὸν καιρόν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γάρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν, ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός», (Ρωμ. 13, 11-12).

Ἑρμηνεύοντες τοὺς λόγους τούτους, ὁ μὲν ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «Ἀποθώμεθα» σημαίνει: «ἀποδυσώμεθα τὰς φαντασίας, ἀπαλλαγῶμεν τῶν ὀνειράτων τοῦ παρόντος βίου, ἀποθώμεθα τὸν βαθύν ὕπνον». Μὲ ἄλλα λόγια, τὰ ἔργα τῆς ἀμαρτίας εἶναι ἔργα σκότους, διότι προέρχονται ἐκ τοῦ σκοτισμοῦ τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς πλάνης. Ὁ δὲ Ζιγαβηνός λέγει: «ἐνδυσώμεθα ὄπλα τοῦ φωτός ἡγουν ἡμέρας, πᾶσα ἀρετὴ ὀπλίζουσα μὲν ἐνταῦθα [ἐπὶ τῆς γῆς]... φαιδρύνουσα δὲ ἐκεῖ καὶ λαμπρύνουσα». Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ φίλοι τοῦ Χριστοῦ εἶναι στρατιῶται ἐν μέσῳ ποικίλων καὶ ἐπικινδύνων ἀοράτων καὶ ὁρατῶν ἐχθρῶν. Ἡ ζωὴ τῶν Χριστιανῶν εἶναι ζωὴ πάλης καὶ ἀγῶνος καὶ διὰ τοῦτο δέον νὰ θεωρῶνται ὡς γυμνοὶ καὶ ἀνυπεράσπιστοι, ἐφ' ὅσον δέν φέρουν τὸν ὀπλισμόν τοῦ φωτός τοῦ Χριστοῦ.

«Καθαρίσατε χεῖρας ἀμαρτωλοὶ καὶ ἀγνίστατε καρδίας, δίψυχοι», (Ἰακ. 4, 9). Κατὰ τοὺς ἐρμηνευτάς, ἡ καρδιά εἶναι ἡ ἔδρα τῶν ἐλατηρίων, κινήτρων καὶ τῶν διαθέσεων. Διὰ τοῦτο αἱ καρδίαι μας πρέπει νὰ γίνουν εὐθεῖαι καὶ εἰλικρινεῖς, ἐλεύθεραι πάσης ὑποκρισίας, μόνον κίνητρον ἔχουσai νὰ ἀρέσουν εἰς τὸν θεόν.

Ἑρμηνεύων τοὺς λόγους «ἀγνίστατε καρδίας, δίψυχοι», ὁ μὲν Οἰκουμένιος γράφει: «Διψύχους τοὺς μὴ καθ' ἓνα τρόπον ζῆν αἰρουμένους λέγει [ὁ Ἀπόστολος], ἀλλ' ἀγομένους καὶ περιφερομένους ἐν τῇ κυβείᾳ [= ἀπάτῃ] τῶν ἀνθρώπων. Οὐ γάρ εἰσι μονότροποι ἐν οἴκῳ ὑπὸ Κυρίου κατοικιζόμενοι». Ὁ δὲ ἅγιος Θεοφύλακτος λέγει: «Ἄλλ' ἀγομένους καὶ πειθομένους διηνεκῶς τῇ βίᾳ τῶν ἀνθρώπων».

«Ταπεινώθητε ἐνώπιον Κυρίου καὶ ὑψώσει ὑμᾶς», (Ἰακ. 4,10). Ταπεινωθῆτε ἐνώπιον τοῦ θεοῦ καὶ θὰ σαῶς ὑψώσῃ εἰς μὲν τὴν παροῦσαν ζωὴν διὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἠθικῆς τελειοποιήσεως, εἰς δὲ τὴν μέλλουσαν διὰ τῆς αἰωνίου του δόξης καὶ μακαριότητος, διδάσκει ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος, ἐπικαλούμενος τὸν ψαλμωδόν

λέγοντα: «Ὁ θεός ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν», (Ψαλμ. 3,34 / Ἰακ. 4,6). Τοῦτο ἐλέχθη ὑπό τοῦ Σολομῶντος, -κατά τόν Ἱερὸν Χρυσόστομον- ὅχι διὰ νά δηλώσῃ, ὅτι ὁ θεός ἔχει ἀνάγκη νά συνάψῃ μάχην πρὸς τόν ὑπερήφανον, ἀλλ' ἵνα τό σφοδρόν τῆς ἀπεχθείας ἐνδείξῃται πρὸς τόν ὑπερήφανον».

Πράγματι, ὁ θεός ἀπεχθάνεται τόν ὑπερήφανον καί τοῦτο διότι, κατά τόν ὅσιον Ἰωάννην τῆς Κλίμακος -«ὑπερηφανία ἐστὶ θεοῦ ἄρνησις, ἐκστάσεως [= παραφροσύνης] πρόδρομος καί θεοῦ ἀντίπαλος». Καί προσθέτει λέγων: «Ἄκουσα κάποιον ἀξιοσέβαστον ἄνδρα νά λέγῃ: Ὑπόθεσε ὅτι εἶναι δώδεκα τά πάθη τῆς ἀτιμίας. Ἐάν ἕνα ἀπό αὐτά, τὴν οἴησιν, τὴν ἀγαπήσῃς ὁλόψυχα, αὐτὴ θά ἀναπληρώσῃ τόν τόπον καί τῶν ὑπολοίπων ἔνδεκα».

Ἡ διδασκαλία αὕτη τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, ἀπευθύνεται ὅχι μόνον εἰς τοὺς Χριστιανούς, ἀλλὰ εἰς πάντας τοὺς ἀγαπῶντας τόν θεόν, «Ὅς πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν», (Α' Τιμ. 2,4), κατά τόν σοφὸν Παῦλον. Ἰδοὺ λοιπὸν δια τί ὁ ὑμνωδὸς ἐγκωμιάζει τόν θεσπέσιον Ἰάκωβον λέγων: «Ὁ τοῦ Πατρὸς μονογενὴς θεὸς Λόγος, ἐπιδημήσας πρὸς ἡμᾶς ἐπ' ἐσχάτων, τῶν ἡμερῶν Ἰάκωβε θεσπέσιε, πρῶτόν σε ἀνέδειξε τῶν Ἱεροσολύμων, Ποιμένα καί Διδάσκαλον, καί πιστόν οἰκονόμον, τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν· ὅθεν σε πάντες τιμῶμεν Ἀπόστολε».

Χαίρεται καί ἀγάλλεται ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῇ ἐορτίῳ ταύτῃ μνήμῃ τοῦ πρώτου Ἱεράρχου καί Πάτρωνος αὐτῆς, Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, διότι οὗτος λαβὼν τὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἀποστολικήν χειροτονίαν, ἐγένετο ὁ θεμελιωτὴς τοῦ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ συσταθέντος συνοδικοῦ διοικητικοῦ συστήματος τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐσφράγισε δέ τὴν ὑπό τοῦ «τῆς πίστεως ἡμῶν ἀρχηγοῦ καί τελειωτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἑβρ. 12,2), ἀνατεθεῖσαν αὐτῷ ἀποστολικήν Διακονίαν, διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος.

Ἀψευδής, πιστός καί ζῶν μάρτυς τῆς ἱερᾶς ταύτης παρακαταθήκης τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, ἵσταται ἐδραῖον τό ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γῇ διεσπαρμένον Χριστεπώνυμον ποίμνιον μετὰ τῆς πνευματικῆς καί Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἀρχῆς, τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, τῆς ἀμεταθέτως ἀκουούσης εἰς τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Μὴ φοβοῦ τό μικρόν ποίμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ Πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν [τῶν οὐρανῶν]», (Λουκ. 12,32). «Καί ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι», (Πράξ. 1,4), ἀλλὰ καί τὴν προτροπὴν τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου: «Μακροθυμήσατε οὖν ἀδελφοί καί ὑμεῖς, στηρίξατε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἥγγικεν», (Ἰακ. 5, 7-8). Μετὰ δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν:

«Τῆς κατὰ σάρκα Κυρίου, ἐπιδημίας Σοφῆς, ἀδελφός ἀνεδείχθης, μαθητὴς καί αὐτόπτης, τῶν θείων μυστηρίων, φυγὰς σὺν αὐτῷ, ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος, σὺν Ἰωσήφ τῇ Μητρί τε τοῦ Ἰησοῦ, μεθ' ὧν πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς» Ἀμὴν. Ἐτη πολλά καί ἀπηλλαγμένα τῆς λοιμώδους νόσου τοῦ κορωνοϊοῦ.

Ἦκολούθησεν ἡ ἄνοδος διὰ τῶν βαθμίδων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου εἰς τό Πατριαρχεῖον, ἡ διανομὴ τῶν ἀρτιδίων ὑπὸ τῆς ὑπευθύνου τοῦ ἀρτοποιείου Γεροντίσεως Σεραφεύμας καί ἡ προσφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου, ὡς ἔπεται:

«Τόν γόνον σε τοῦ Ἰωσήφ, καί Ἱεροσολύμων τόν πρῶτον Ἱεράρχην, Ἰάκωβε θεόπτα,

καί τοῦ Κυρίου ἀδελφόν, ὕμνοις ἐγκωμίων ἀνυμνοῦμεν εὐσεβῶς, καί μακαρίζομεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐφραίνεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί δὴ ἡ τῶν Ἱεροσολύμων ἐπὶ τῇ ἐορτίῳ μνήμῃ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀποστόλου καί Μάρτυρος Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τοῦ καί πρώτου τιμήσαντος τόν ἐπισκοπικόν θρόνον, τουτέστιν τὴν καθέδραν τῆς λειτουργικῆς καί θείας εὐχαριστιακῆς συνάξεως αὐτῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ καί Δίκαιος ἐπικληθεὶς, ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναδειχθεὶς οὕτω πρῶτος ποιμὴν, δηλονότι Ἱεράρχης Ἱεροσολύμων, διδάσκαλος καί πιστός οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τῶν πνευματικῶν. Διό καί ἔτυχε τοῦ Ἀποστολικοῦ ἀξιώματος.

Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας (+104 μ. Χ), ἐξαίρων τὴν σημασίαν τὴν θεσμικὴν τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ὁμιλεῖ περὶ «προκαθημένου ἐπισκόπου εἰς τόπον θεοῦ» καί σημεῖον ἐνότητος. «Σπουδάσατε πάντα πράττειν, προκαθημένου τοῦ ἐπισκόπου εἰς τόπον θεοῦ ... Μηδὲν ἔστω ἐν ὑμῖν, ὃ δυνήσεται ὑμᾶς μερίσαι· ἀλλ' ἐνώθητε τῷ ἐπισκόπῳ, ὑποτασσόμενοι τῷ θεῷ δι' αὐτοῦ ἐν Χριστῷ», (πρὸς Μαγν. 6).

Ἐξάλλου, ψάλλει ὁ Δαυΐδ, «ὁ θεὸς κάθηται ἐπὶ θρόνου ἁγίου αὐτοῦ», (Ψαλμ. 46,8). Ἐπὶ τοῦ ἁγίου τούτου θρόνου κάθηται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καί Λόγος τοῦ θεοῦ, συμπαρακαθημένων τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Αὐτοῦ, οἵτινες μετὰ τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων ἀκαταπαύστως προσάγουσι τῷ θεῷ δοξολογίαν, τὴν καθισταμένην ὡς τό πρότυπον τῆς ἐπιγείου δοξολογίας, διό καί τάξις συνέχει πάντα τὰ τῆς ἐπουρανίου καί ἐπιγείου Ἐκκλησίας.

Τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ τούτου θρόνου τῆς πόλεως τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ, οἰκονόμος μέγας ἀνεδείχθη ὁ ἀδελφόθεος Ἰάκωβος, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτοῦ αἵματος ἐσφράγισε τὴν ἀνά τούς αἰῶνας ἀποστολικὴν διαδοχὴν διὰ τῶν ἐκάστοτε προκαθημένων Ἐπισκόπων καί Πατριαρχῶν τοῦ θρόνου τοῦ τόπου τῆς Σταυρώσεως καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, κεφαλῆς ὄντος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, (Κολ. 1, 18).

Στοιχοῦσα ἡ Γεραρά τῶν Ἀγιοταφитῶν ἡμῶν Ἀδελφότης εἰς τό παράγγελμα τοῦ θείου Παύλου: «Τὴν παρακαταθήκην φύλαξον», (Α΄ Τιμ. 6,20), κατῆλθεν ἐν τῷ ἐπωνύμῳ Ναῶ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου, ἔνθα ἐτελέσθη Πατριαρχικόν συλλεΐτουργον εἰς δόξαν τοῦ ἁγίου Τριαδικοῦ θεοῦ καί τιμὴν τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, συμπροσευχομένων ἡμῖν τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ παροικούντων εὐλαβῶν Χριστιανῶν καί προσκυνητῶν.

Μετὰ δέ τοῦ ψαλμωδοῦ εἴπωμεν: «Ἀπαξ ὤμοσα ἐν τῷ ἁγίῳ μου -λέγει Κύριος ὁ θεός- εἰ ψεύσομαι· τό σπέρμα αὐτοῦ εἰς τόν αἰῶνα μενεῖ καί ὁ θρόνος αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος ἐναντίον μου καί ὡς ἡ σελήνη κατηρτισμένη εἰς τόν αἰῶνα», (Ψαλμ. 88, 36-38).

Ἄγιε Ἀδελφόθεε Ἰάκωβε, ὁ στῦλος τῆς Ἐκκλησίας, Χριστόν τόν θεόν, ἰκέτευε τοῦ

σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, δωρηθῆναι εἰρήνην τῇ περιοχῇ ἡμῶν καί διαφυλαχθῆναι
τόν Ἱεροσολυμιτικόν τοῦτον Πατριαρχικόν θρόνον εἰς αἰῶνας. Ἀμήν. Ἔτη Πολλά!

Ἦκολούθησεν ἡ κατά τήν παράδοσιν ἀπόδοσις τῶν κλειδῶν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ
Ἁγίου Ἰακώβου ὑπό τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τούς Ἐπιτρόπους τοῦ ναοῦ τούτου

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας